

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/173/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212206406
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7212206406.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Jozefa Maruščáka a JUDr. Moniky Koščovej v právnej veci žalobcu Z. G., bývajúceho v G., R. X, zastúpeného JUDr. Pavlom Šteinerom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Moyzesova 46, proti žalovanému Tepláreň Košice, a.s., so sídlom v Košiciach, Teplárenská 3, IČO: 36 211 541, zastúpeného JUDr. Jaroslavom Čollákom, advokátom, so sídlom v Košiciach, Floriánska 19, v konaní o náhradu mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II č.k. 29C/57/2012-197 zo dňa 4.2.2015

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 5.754,74 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej vyhovujúcej časti, t.j. o zaplatenie 11.614,08 € z r u š u j e rozsudok a konanie v tejto časti z a s t a v u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Košice II (ďalej len súd prvého stupňa alebo len súd) rozsudkom označeným v záhlaví zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 17.368,82 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vyslovil, že o trovách konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok za žalobu rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal náhrady mzdy titulom neplatného rozviazania pracovného pomeru v celkovej výške 17.368,82 € za obdobie od 22.3.2010 do 23.9.2011, t.j. za 18 mesiacov, pričom o náhrade mzdy za obdobie od 22.3.2010 do 22.3.2011, t.j. za 12 mesiacov vo výške 11.614,08 € rozhodol rozsudkom č.k. 29C/57/2012-159 zo dňa 2.12.2013 tak, že zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 11.614,08 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a rozsudok v tomto výroku nadobudol právoplatnosť dňa 23.1.2014.

Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 29C/49/2010-125 zo dňa 25.11.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/157/2011-169 zo dňa 7.12.2011 bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaného so žalobcom, dané mu dňa 20.1.2010, je neplatné. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.1.2014. Žalobca oznámil žalovanému dňa 22.3.2010, že nesúhlasí so skončením pracovného pomeru a trvá na ďalšom zamestnávaní. V období od 8.2.2010 do 21.2.2011 bol žalobca evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, od 22.2.2011 do 11.3.2011 bol v pracovnom pomere v spoločnosti Rekvem, s.r.o., Košice, od 12.3.2011 do 15.5.2011 bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie, od 16.5.2011 do 23.5.2011 bol zamestnaný v spoločnosti MOST, s.r.o., Košice a od 11.7.2011 do 22.9.2011 bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, pričom dňom 23.9.2011 bol vyradený pre nespoluprácu. V období jeho evidencie na príslušnom úrade práce mu

bolo ponúknuté voľné pracovné miesto päťkrát, na ktoré nebol prijatý zo strany zamestnávateľa. Celkovo za obdobie od 22.3.2010 do 23.1.2012 bolo pre uchádzača o zamestnanie so vzdelaním SOU - hutnícke s maturitou, aké mal žalobca, evidovaných 29 voľných pracovných miest. V období od 22.3.2010 do 23.1.2012 žalobcovi neboli vyplácané nemocenské dávky, nebol ani dočasne práceneschopný, nebol poberateľom dávok v hmotnej núdzi, ani inej sociálnej dávky. V období od 8.2.2010 do 21.2.2011 žalobca predložil príslušnému úradu práce potvrdenie o hľadaní si zamestnania od 11 zamestnávateľov, za obdobie od 12.3.2011 do 15.5.2011 jedno potvrdenie o hľadaní zamestnania a rovnako aj za obdobie od 11.7.2011 do 22.9.2011. Žalobca mal v období od 11.8.2011 do 4.10.2011 uzavretú dohodu o vykonaní práce so spoločnosťou INDEX NOSLUŠ, s.r.o., Bratislava, kde však nedosiahol žiaden príjem. Z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol vyradený dňom 23.9.2011 z dôvodu, že sa nezúčastnil na výberovom konaní pre zamestnávateľa BAVIT, s.r.o., Košice. K skončeniu pracovného pomeru so spoločnosťou MOST, s.r.o., Košice došlo v skúšobnej dobe dňom 23.5.2011 na podnet žalobcu a k skončeniu pracovného pomeru so spoločnosťou Rekviem, s.r.o., Košice došlo rovnako v skúšobnej dobe, avšak na podnet zamestnávateľa.

Vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, vysloveného v zrušujúcom uznesení č.k. 6Co/77/2014-183 zo dňa 6. októbra 2014 priznal žalobcovi náhradu mzdy aj za čas prevyšujúci 12 mesiacov, t.j. za obdobie ďalších šiestich mesiacov od 23.3.2011 do 23.9.2011 vo výške 5.7504,74 € v súlade s ust. § 79 ods. 1,2 Zák. práce s odôvodnením, že tento nárok je plne dôvodný. Konštatoval, že nepriznanie náhrady mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov prichádza do úvahy iba za predpokladu, že uplatnenie nároku zamestnanca na náhradu mzdy až do dňa rozhodnutia súdu o skončení pracovného pomeru, resp. do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci, by bolo zneužitím jeho práva na náhradu mzdy vyplývajúceho z ust. § 79 ods. 1 Zák. práce, pričom dôkazné bremeno na preukázanie týchto skutočností o zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy spočíva na zamestnávateľovi, t.j. na žalovanom, ktorý musí preukázať, že sú tu skutočnosti, pre ktoré by priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov bolo v rozpore s dobrými mravmi. Z vykonaného dokazovania vzal za preukázané, že žalobca v období do rozhodnutia súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru nebol zamestnaný na mieste zodpovedajúcom jeho kvalifikácii a nedosahoval zárobok porovnateľný so zárobkom u žalovaného, hoci bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie, riadne si plnil povinnosti s tým spojené, vyvíjal iniciatívu za účelom získania zamestnania, prijímal aj prácu, ktorá nezodpovedala jeho kvalifikácii a za tejto situácie uplatnenie nároku na náhradu mzdy aj za čas presahujúci 12 mesiacov nemožno hodnotiť ako zneužitie jeho práva vyplývajúceho z § 79 ods. 1 Zák. práce. Žalobca počas celého žalovaného obdobia nebol práceneschopný a bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Okrem toho si sám hľadal prácu, a to aj napriek tomu, že sa staral o svoju chorú matku. Z evidencie uchádzačov o zamestnanie bol vyradený až dňa 23.9.2011 v súvislosti s trestným stíhaním pre neplnenie vyživovacej povinnosti, teda napriek snahe nájsť si zamestnanie úspešný nebol. Žalobcovi nemožno vytýkať, že skončil pracovný pomer v spoločnosti Most s.r.o., Košice, ak mu bola prideľovaná práca, ktorá nezodpovedala jeho kvalifikácii, pretože nebol povinný vykonávať akúkoľvek inú prácu len preto, aby sa žalovaný zbavil svojej povinnosti podľa § 79 ods. 1 Zák. práce vyplatiť mu náhradu mzdy. Skončenie pracovného pomeru v tejto spoločnosti možno posudzovať iba z hľadiska, či išlo o možnosť vykonávať rovnocennú prácu za rovnocenných podmienok a s porovnateľnou mzdou ako u žalovaného a či skončenie tohto pracovného pomeru je bezdôvodným odmietnutím takejto práce, a to aj získania zárobku, t.j. či nejde o konanie v rozpore s dobrými mravmi, ak odmietol túto prácu vykonávať. Keďže nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov prichádza do úvahy iba výnimočne a súd nemal preukázané, žeby výkon tohto práva žalobcu bol v rozpore s dobrými mravmi, zaviazal žalovaného aj na zaplatenie náhrady mzdy žalobcovi za čas presahujúci 12 mesiacov.

Rozhodnutie o trovách konania a o súdnom poplatku si vymienil v zmysle ust. § 151 ods. 3 O.s.p. po právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/,d/,f/ O.s.p. a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V prvom rade namietal, že súd rozhodol vo veci, v ktorej sa už prv právoplatne rozhodlo, pokiaľ opätovne rozhodoval aj o náhrade mzdy vo výške 11.614,08 €. O tejto náhrade už bolo rozhodnuté právoplatným rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 29C/57/2012-159 zo dňa 2.12.2013 a žalovaný túto náhradu žalobcovi už aj zaplatil. Tým považoval za naplnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/. Pokiaľ súd priznal náhradu mzdy aj za čas presahujúci 12 mesiacov, t.j. od 23.3.2011 do 23.9.2011 vo výške 5.754,74 €, vytýkal súdu nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlasil so

záverom súdu, že nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov prichádza do úvahy iba za predpokladu, ak by výkon práva na náhradu mzdy až do dňa rozhodnutia súdu bol v rozpore s dobrými mravmi. Trval na tom, že náhrada mzdy má charakter sankcie voči zamestnávateľovi, len pokiaľ ide o náhradu za prvých dvanásť mesiacov, ktorú súd musí zamestnancovi priznať a prevyšujúca časť je už na úvahe súdu. Trval na tom s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, že žalobca bez vážneho dôvodu nevyužil príležitosť zabezpečiť si príjem zo zamestnania a takéto konanie nemožno považovať za skutočný záujem žalobcu zamestnať sa. Tvrdenia súdu o plnení si povinností spojených s evidenciou žalobcu ako uchádzača o zamestnanie na príslušnom úrade práce a aktívnom hľadaní zamestnania zo strany žalobcu nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Namietal aj arbitrárnosť rozhodnutia, ktorého odôvodnenie nereaguje relevantným spôsobom na podstatnú argumentáciu žalovaného a je len všeobecným konštatovaním bez toho, aby toto bolo podopreté konkrétnymi skutočnosťami. Vytýkal súdu, že neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov a nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je preto odňatím možnosti konať pred súdom.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že od žalovaného obdržal sumu 11.614,08 € a rozhodnutie súdu o priznaní náhrady mzdy aj za obdobie presahujúce 12 mesiacov považuje za vecne správne. Opätovne poukázal na to, že pracovný pomer so zamestnávateľom Most, s.r.o. skončil dohodou z dôvodu, že mu nebola pridelená práca v súlade s uzatvorenou pracovnou zmluvou. Pokiaľ mal uzavretú pracovnú zmluvu so spoločnosťou INDEX NOSLUŠ, s.r.o., Bratislava, táto spoločnosť mu po celú dobu nepridela žiadnu prácu, a preto nemal z nej príjem. Pokiaľ v rozhodujúcom období bolo na úrade práce evidovaných 29 voľných pracovných miest, ako na to poukazuje žalovaný, na mnohé z nich žalobca nemal dostatočnú kvalifikáciu, ani odborné zručnosti, napríklad obchodný zástupca, sprostredkovateľ predaja, finančný agent, obchodný manažér, technik PC, marketingový manažér, atď. Samotná existencia uvedených voľných miest teda sama osebe neznamená, že by bol úspešný pri uchádzaní sa o zamestnanie o niektoré z nich. V evidencii uchádzačov o zamestnanie bol od 8.2.2010 do 22.2.2011, následne od 12.3.2011 do 15.5.2011 a od 11.7.2011 do 22.9.2011, pričom z evidencie uchádzačov bol 2-krát vyradený z dôvodu nástupu do pracovného pomeru u zamestnávateľa. Uvedené potvrdzuje, že aktívne si hľadal zamestnanie, čo nakoniec vyplynulo aj zo záverov zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach. Zdôraznil tiež, že Zákonník práce mu neukladá povinnosť aktívne hľadať si zamestnanie a ani iný právny predpis a bolo teda na žalovanom, aby preukázal, že konanie žalobcu vykazuje zneužitie jeho práva na náhradu mzdy. Súd prvého stupňa rozhodol v súlade s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým bol viazaný, a preto mu nemožno vytýkať vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu bolo doručené právnomu zástupcovi žalovaného dňa 5. mája 2016.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods.2 O.s.p. v rozsahu danom ust. § 212 ods.1, 3 O.s.p. a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 205 ods.2 písm.a/, d/ a f/ O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je iba čiastočne dôvodné (pokiaľ bol zaviazaný na zaplatenie sumy 11.614,08 €).

Rozsudok je vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 5.754,74 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vecne správny, preto ho odvolací súd v tejto časti v zmysle ust. § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

V prevyšujúcej vyhovujúcej časti, t.j. pokiaľ súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 11.614,08 € titulom náhrady mzdy, odvolací súd rozsudok zrušil a konanie v tejto časti zastavil v zmysle ust. § 221 ods.1 písm. d/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods.2 O.s.p., teda z dôvodu, že o tomto nároku už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 29C/57/2012-159 zo dňa 2.12.2013.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 17. mája 2016 o 11.50 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II.posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 10. mája 2016 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 156 ods.1, 3 O.s.p.

Žalovaný namietal odvolacie dôvody podľa ust. § 205 ods.2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods.1 písm. d/ O.s.p., t.j. v konaní došlo k vade uvedenej v § 221 ods.1 písm. d/, lebo v tej istej veci sa už právoplatne

rozhodlo, § 205 ods.2 písm. d/ a § 205 ods.2 písm. f/ O.s.p., t.j. súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací súd dospel k záveru, že odvolací dôvod v zmysle ust. § 205 ods.2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods.1 písm. d/ O.s.p. je naplnený v časti, v ktorej súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 11.614,08 € žalobcovi titulom náhrady mzdy za obdobie od 22.3.2010 do 22.3.2011.

Súd rozhodnutie zruší, len ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 221 ods. 1 pís. d/ O.s.p.).

Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.).

Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (§ 103 O.s.p.).

Ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 104 ods. 1 prvej vety O.s.p.).

Ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, prerušiť konanie, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do právomoci ktorého vec patrí (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

Ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa (§ 211 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci rozsudkom súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 22.3.2010 do 22.3.2011 vo výške 11.614,08 € napriek tomu, že o tomto nároku už bolo prv právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Košice II č.k. 29C/57/2012-159 zo dňa 2.12.2013.

Vyššie citovaným rozsudkom súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy vo výške 11.614,08 € za obdobie od 22.3.2010 do 22.3.2011 do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Odvolanie bolo podané žalobcom iba proti zamietavému výroku, t.j. proti výroku, ktorým súd zamietol jeho nárok na zaplatenie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov v celkovej výške 5.754,74 € za obdobie od 23.3.2011 do 23.9.2011.

Predmetom odvolacieho prieskumu teda nebol právoplatný vyhovujúci výrok rozsudku a uznesením č.k. 6Co/77/2014-183 zo dňa 6.októbra 2014 bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený iba vo výroku o zamietnutí žaloby a v súvisiacich výrokoch o trovách konania a výroku o povinnosti zaplatiť súdny poplatok. Predmetom konania po zrušení veci teda zostal iba nárok na náhradu mzdy vo výške 5.754,74 € za obdobie od 23.3.2011 do 23.9.2011 a iba o tomto nároku súd prvého stupňa mohol a mal rozhodovať.

Vzhľadom na právoplatnosť rozhodnutia v časti o zaplatenie náhrady mzdy za obdobie od 22.3.2010 do 22.3.2011 v celkovej výške 11.614,08 €, tento nárok už nebol predmetom ďalšieho konania a súd o ňom nemohol rozhodovať znova. Pokiaľ napriek tejto skutočnosti opätovne rozhodol o tejto časti žaloby, došlo tým k vade konania v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. d/ O.s.p., ktorá je dôvodom pre zrušenie rozsudku a zastavenie konania, keďže prekážka právoplatne rozhodnutej veci je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 11.614,08 € zrušil a v tejto časti konanie zastavil.

Výrok rozsudku, ktorým súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 5.754,74 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, je vecne správny, preto ho odvolací súd v tejto časti v zmysle ust. § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

Pokiaľ žalovaný namietal v odvolaní proti tejto časti rozsudku odvolacie dôvody v zmysle ust. § 205 ods.2 písm. d/ a f/ O.s.p., t.j. že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu v tejto časti nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, riadiac sa pritom vysloveným právnym názorom v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 6Co/77/2014 - 183, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v potvrdenej časti, vychádzajúce zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého žalobcovi patrí náhrada mzdy aj za čas presahujúci 12 mesiacov, lebo v konaní nebolo preukázané, že by výkon práva žalobcu na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov bol v rozpore s dobrými mravmi.

Žalovaný ani v konaní po zrušení rozsudku a vrátení veci súdom prvého stupňa nepreukázal existenciu skutočností, pre ktoré by priznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov bolo v rozpore s dobrými mravmi. Zopakoval iba argumenty uvádzané už v konaní pred zrušením rozhodnutia, ku ktorým sa vyjadril odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení č.k. 6Co/77/2014-183 zo dňa 6.októbra 2014 v tom zmysle, že nebolo povinnosťou žalobcu preukazovať, že si aktívne hľadal prácu, lebo dôkazné bremeno na preukázanie splnenia podmienok podľa § 79 ods.2 Zákonníka práce je na žalovanom. Bolo povinnosťou žalovaného preukázať, že priznanie náhrady mzdy aj za dobu presahujúcu 12 mesiacov by bolo zneužitím práva zo strany žalobcu. Vzhľadom na aktívny prístup žalobcu k hľadaniu si zamestnania a plnenie si povinností spojených s tým, že bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, ako aj vzhľadom na skutočnosť prijatia aj práce, ktorá nezodpovedala jeho kvalifikácii, uplatnenie nároku na náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov nemožno hodnotiť ako zneužitie jeho práva vyplývajúceho z ust. § 79 ods.1 Zákonníka práce, t.j. zneužitie jeho práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že nie sú splnené podmienky v zmysle ust. § 79 ods.2 Zákonníka práce na zníženie, resp. nepriznanie náhrady mzdy z neplatného rozviazania pracovného pomeru za čas presahujúci 12 mesiacov a vecne správne rozhodol, ak náhradu mzdy priznal aj za tento čas ďalších 6-tich mesiacov v celkovej výške 5.754,74 €.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalovaného v tejto časti nedôvodné a nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku, z ktorého dôvodu odvolací súd rozsudok v tejto časti ako vecne správny podľa ust. § 219 ods.1 O.s.p. potvrdil.

O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.